

Schiller Instituttet

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

»Gør amerikansk-kinesisk samarbejde om den Nye Silkevej til hjertet af menneskehedens fælles skæbne«

Af Helga Zepp-LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, stifter og formand for Schiller Instituttet, indspillede denne videotale den 16. juni til en Schiller Institut-konference i Detroit, USA, den 17. juni, 2017.

Kære gæster ved Schiller Instituttets konference i Detroit,

Hvis man kun tror på de vestlige medier, især mainstream-medierne i USA, vil man faktisk have ganske god grund til at være pessimistisk, for hvad ser man? Man ser en utrolig kampagne imod præsident Trump, en 'farvet revolution'; man har en særlig anklager, der angiveligt efterforsker Russia-gate, den absurde idé, at Rusland stjal valget fra Hillary Clinton og gav det til Trump; en særlig anklager, der efterforsker mulig forhindring af rettens udøvelse, og man får det indtryk, at det blot er et spørgsmål om tid, hvornår præsident Trumps præsidentskab vil slå fejl.

Hvis det var den eneste kendsgerning, ville det være meget dårligt for det amerikanske folk, og for verden. For de mennesker, der stemte på Trump, og som Hillary Clinton kynisk kaldte »de beklagelsesværdige«, ville det betyde, at de stadig mangler 100 millioner jobs, for det er det faktiske tal, der ikke findes i statistikkerne, men det er den virkelige arbejdsløshed i Amerika. De ville fortsat have en faldende, gennemsnitlige forventede levealder, hvilket er den sikreste indikator for en svigtende økonomi.

Men dette er ikke hele virkeligheden: For det, som mainstream-medierne ikke rapporterer, er, at der allerede, lige nu, er et fuldstændig nyt paradigme, der er i færd med at blive til virkelighed.

For omkring lidt under fire år siden annoncerede Kinas præsident Xi Jinping en fuldstændig ny politik, som han kaldte den »Nye Silkevej«. Det gjorde han i september 2013 i Kasakhstan. Og i løbet af de forgangne knap

fire år, har denne nye samarbejdspolitik, det såkaldte Bælte & Vej Initiativ, fået en dynamik, der tager vejret fra én. Det er allerede nu omkring 20 gange større end Marshallplanen i efterkrigstidens genopbygning efter Anden Verdenskrig. Og det er ikke begrænset til det, slet ikke: Det udvikler sig fortsat.

Der er allerede seks industrielle hovedudviklingskorridorer forskellige steder på det eurasiske kontinent. Flere end 110 lande samarbejder, og det strækker sig over hele Asien. Det når – på trods af Den europæiske Unions politikker, der er meget tøvende, for at sige det mildt – allerede ind i øst- og centralasiatiske lande, Balkanlandene; Italien samarbejder; Spanien, Portugal; Frankrig har en positiv holdning; Schweiz ønsker at blive et omdrejningspunkt for den Nye Silkevej; og selv det lille land Luxembourg erkender nu fordelene ved denne nye politik. Det når ind i Latinamerika.

Men, set fra mit standpunkt, så er én af de vigtigste ting, at det har ændret arten af krisen i Afrika fuldstændigt. Ved, at kineserne bygger jernbaner, fra Djibouti til Addis Abeba – fra Uganda, Rwanda, Congo, Tanzania – og når ind i hjertet af Afrika, har det fuldstændigt ændret afrikanernes fremtidsudsigter i retning af et reelt perspektiv for at overvinde fattigdom og underudvikling.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Historiens største infrastrukturprojekt er nu i det mindste under overvejelse, i form af foreløbige undersøgelser: Det er Transaqua-projektet, som er ideen om at genopfylde Tchadsøen, der nu kun har 10 % af sin oprindelige vandmængde, og tage noget af vandet fra Congo-flodens bifloder og føre det via et system af floder og kanaler, og på denne måde give vandkraft til 12 lande, der ligger langs med ruten, bringe vandveje til det indre af landet og skabe rigelig vandforsyning til kunstvanding af landbruget. Det har fuldstændig ændret afrikanernes selvtillid.

Set fra Kina

Men i midten af maj måned fandt der et meget, meget vigtigt topmøde sted i Beijing, »Bælte & Vej Forum« (BVF). Der var 29 statsoverhoveder, der tilsammen med andre topledere repræsenterede 110 nationer. Der var 1.200 internationale delegerede. Jeg havde den ekstraordinære ære at være en af de inviterede talere, og på Topmødet for Tænketaanke kunne jeg både tale og give kommentarer; dette topmøde var en del af BVF. I de efterfølgende to uger havde jeg mulighed for at holde møder på højt niveau, i Beijing, Nanjing og Shanghai.

Ud fra denne meget nylige oplevelse kan jeg fortælle jer: Verden ser helt anderledes ud fra dette perspektiv.

For det første, så havde de delegerede på forummet en meget tydelig fornemmelse af at deltage i udformningen af historien, af at skabe en ny, økonomisk verdensorden, et helt nyt paradigme for menneskeheden, hvor geopolitik afløses af »win-win-samarbejde« blandt alle nationer, der deltager i dette projekt.

Det, der diskuteres her, er at eksportere det kinesiske, økonomiske mirakel i en win-win-samarbejdsform blandt alle nationer i Eurasien, Afrika, Latinamerika og så videre. Folk fra Kina ved naturligvis, hvad det kinesiske, økonomiske mirakel er, men jeg tror, amerikanere har tendens til at undervurdere det: At det faktisk er den største, økonomiske præstation i menneskets historie, og jeg mener, det endda overgår det berømte, tyske økonomiske mirakel. For i 1949, da Folkerepublikken Kina blev grundlagt, så var, pga. borgerkrigen og krigen med Japan, den forventede levealder i Kina kun 35 år. Børnedødeligheden var 20 %. Analfabetismen lå på 80 %.

Men især siden Deng Xiaopings økonomiske reformer, og især i løbet af de seneste 30 år, har denne form for økonomiske politikker skabt et økonomisk mirakel, der ikke ligner nogen anden udvikling i noget andet land. Det har løftet 800 millioner mennesker ud af fattigdom. På nuværende tidspunkt er der kun 4 % tilbage, der lever under alvorlig fattigdom, og det er den kinesiske regerings mål at overvinde og fjerne denne fattigdom frem til år 2020. Den forventede levealder er vokset til 76 år. Analfabetismen er nu kun 4 %, og er sandsynligvis mindre end i USA i øjeblikket.

Kina er blevet en verdensleder på mange områder, men især inden for konstruktion af højhastighedstog, og har allerede bygget mere end 20.000 km højhastighedssystemer og har som sit mål frem til år 2020 at forbinde hver eneste, kinesiske by gennem højhastighedstog. Der

vil sandsynligvis blive 50.000 km sådanne hurtigtogslinjer.

Efter Bælt & Vej Forum i midten af maj måned fandt der i hurtig rækkefølge to andre, store, internationale, økonomiske begivenheder sted. Den ene var Skt. Petersborg Internationale Økonomiske Forum (SPIEF), og dernæst var der Shanghai Samarbejdsorganisationens (SCO) årlige møde i, Astana i Kasakhstan. Dét, man ser i disse møder, er den ekstremt hurtige, økonomiske integration af den Nye Silkevej, den Eurasiske Økonomiske Union og Shanghai Samarbejdsorganisationen, og rækkende endnu videre.

Præsident Putin har netop givet et interview, hvor han inviterer alle russiske borgere til at stille spørgsmål, og han fik 2 millioner spørgsmål. Ét af spørgsmålene refererede til samarbejdet mellem den Nye Silkevej og den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU), og han erklærede det, der er meget indlysende: At dette ikke blot forbedrer relationerne mellem Rusland og Kina, men er også af global vigtighed for hele civilisationens velfærd.

Præsident Xi Jinping på sin side har sagt det samme mange, mange gange, nemlig, at dét, vi taler om her, er en fuldstændig ny fremgangsmåde inden for globale anliggender, et fællesskab, eller samfund, for en fælles fremtid for menneskeheden.

Nøglen til, at dette Bælte & Vej Initiativ skal lykkes, er selvfølgelig, at relationen mellem USA og Kina må være god, og at de må samarbejde, fordi de er de to største økonomier i verden. Og når disse to lande kan finde en ny, indbyrdes relation, er jeg fuldstændig sikker på, at der ikke vil være noget enkelt problem på planeten, der ikke kan løses.

Torsdag var der i New York et meget vigtigt møde på højt niveau, hvor blandt andre den kinesiske ambassadør til USA, Cui Tiankai, talte, og som fortalte, at det i historiens løb var sket 16 gange, at en fremvoksende magt var i færd med at overhale den eksisterende, dominerende magt. Ambassadøren bemærkede, at, i 12 af disse 16 tilfælde, kom det til krig; og at, i 4 tilfælde, afløste den fremvoksende magt den eksisterende.

Det, han tydeligvis sagde, var, at vi hverken ønsker eksemplet med de 12 krige, eller de andre 4, men at det, vi taler om, er et helt nyt blad i historien, et ægte win-win-samarbejde – ikke et nulsumsspil, hvor én vinder, mens den anden taber, men derimod et fællesskab af fælles interesser. Med andre ord: At det netop er nøglen til det, som selv mange ledere i USA har advaret imod, nemlig, at USA ikke falder i en »Thukydid-fælde«, hvilket rent historisk refererer til det samme problem mellem oldtidens græske bystater Athen og Sparta, der førte til den Peloponnesiske Krig og sluttelig, til den græske stats ødelæggelse.¹

Den virkelige årsag til angrebene på præsident Trump

Lykkeligvis er denne fare, med valget af præsident Trump, tydeligvis meget formindsket. Der var et meget

¹ Thukydid, gr. historiker, 460-395 f. Kr.

godt møde på Mar-a-Lago (Florida), det første topmøde mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping, tidligere i år. For at følge op på mødet, sendte præsident Trump sin rådgiver, Matt Pottinger, til Bælte & Vej Forum i maj. Så dette er på en god vej.

Men, lad mig blot lige i parentes sige, at denne præsident Trumps meget positive holdning til Kina – og til Rusland, faktisk – er den virkelig årsag til, at der netop nu finder et forsøg på en 'farvet revolution' sted imod præsident Trump. Det skyldes, at præsident Trump er i færd med at forbedre relationen med Rusland og Kina, kvalitativt langt ud over noget i fortiden. Og det er de politiske kræfter, der repræsenterer det gamle paradigme; de mennesker, der troede, at, da Sovjetunionen var kollapsede, så ville de opbygge en unipolær verden og holde Rusland nede, forhindre Kinas opkomst; og det er dem, der har igangsat det, præsident Trump har kaldt for en »hidtil uset heksejagt« imod hans præsidentskab, som bringer den absolut absurde idé til torvs, at det var russerne, der stjal valget fra Hillary Clinton og gav det til Trump. Det er nu de samme mennesker, der fører an i anklagerne om, at præsident Trump skulle være involveret i at forhindre rettens gang ('obstruction of justice'), hvilket er en total løgn. Selv *New York Post* kom til den konklusion, at den utrolige høring med den tidligere FBI-direktør James Comey i virkeligheden var et show, man kun kan karakterisere som »J. Edgar Comey«, med klar reference til J. Edgar Hoover, der plejede at bedrive afpresning mod præsidenter og true dem med at udbrede løgne.

Men, vi bør være absolut klar over, at: Dette er en meget spændt situation. Det er ikke blot det, som folk nu kalder den såkaldte »deep state«, staten i staten, hvilket vil sige det militær-industrielle kompleks, efterretnings-samfundet, i kombination med mainstream-mediernes.

Vi bør ikke undervurdere Det britiske Imperiums rolle. Det var [Londonavisen] *Financial Times*, der krævede Trumps afsættelse ved en rigsretssag (impeachment). Det var *New York Times*, der støtter den afskyelige opførelse af *Julius Cæsar* i New York, hvor hovedrolleindehaveren, der spiller Kejser Cæsar, ser ud som Trump, og hvis hustru er klædt ligesom Melania Trump, og hvor »Cæsars« død og mord hver dag fejres. Så dette er en meget alvorlig sag, men det kan overvindes.

Privatisering vil ikke virke

Men for at gøre samarbejdet mellem USA og Rusland og Kina til en succes, kan vi imidlertid ikke overlade samarbejdet om infrastruktur til niveauet for privat investering. Problemet med private investorer er, at de vil have 12 % i afkast om året, hvilket er en fuldstændig fejlagtig idé mht. den funktion, infrastruktur har. Og hvis Trump blot lagde det på statsbudgettet, ville han få den samme modstand fra Demokraterne og Republikanerne, som bragte ophævelsen af Obamacare-loven til fald.

Og privatisering af storstilet infrastruktur virker simpelt hen ikke. Der har i nyere historie været et eksempel på et forsøg på dette, og det førte til en total katastrofe. Jeg vil blot minde jer om det og fortælle jer om det, og

det er eksemplet med Berlinmurens fald, i 1989; hvor vi – dvs., min mand, Lyndon LaRouche, og jeg selv – foreslog at få den såkaldte »Produktive Trekant«, området mellem Paris, Berlin og Wien, som nu ikke længere var adskilt af Muren, styrke det med moderne teknologier og dernæst få infrastrukturkorridorer ind i Østeuropa – Warszawa, Kiev, Balkanlandene. Og da Sovjetunionen så kollapsede i 1991, udvidede vi simpelt hen dette koncept til hele Eurasien, der ville forbinde infrastrukturkorridorerne mellem Asien og Europa, og på denne måde få en forbindelse mellem Europas og Asiens industri- og befolkningscentre.

Dette ville have været grundlaget for en fredsplan. Det ville have gjort det muligt at bruge industrierne i Comecon-landene til at modernisere disse landes infrastruktur, med hjælp fra vestlig teknologi, og det ville fuldstændig have ændret historien til det bedre. Men det var på dette tidspunkt ikke den geopolitiske plan, som Margaret Thatcher, François Mitterand eller George Bush Senior havde, og de satsede i stedet på privatisering.

Da første del af projektet med den Produktive Trekant var på dagsordenen, havde formanden for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, et lignende forslag for udviklingen af Polen, gennem sin hensigt med at bruge den berømte Kreditanstalt for Genopbygning [Kreditanstalt für Wiederaufbau], der havde været det finansielle grundlag for Tysklands økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig. Han blev myrdet, og det samme blev Ditlev Rohwedder, der var chef for omstruktureringen af Østtysklands, DDR's, statsejede industrier; og han kom til den konklusion, at han ønskede først at genopbygge dem, og dernæst se, hvad der var samfundsmæssigt acceptabelt mht. privatisering. Han blev myrdet, og blev dernæst i stedet erstattet af en kvinde ved navn Birgit Breuel, der satsede på hurtig privatisering. Det var en fuldstændig rydning af industrien. Resultaterne føles stadig i dag, for i Tysklands østlige del er der stadig nogle byer og landsbyer, der er næsten mennesketomme, fordi alle de unge mennesker er flyttet væk, der var ingen jobs tilbage, og kun de, der var for gamle til at flytte, blev tilbage.

Det samme skete efter Sovjetunionens kollaps, da Jeffrey Sachs satsede på »chokterapien«², hvor det, mellem 1991 og 1994, lykkedes ham, med privatiseringen af statsejede industrier, at reducere Ruslands industrielle evne til blot en tredjedel.

Dette fik ufattelige, sociale konsekvenser. Det førte til et komplet kollaps af den demografiske kurve; Rusland mistede 1 million mennesker om året i 1990'erne under Jeltsin, og det var tydeligvis en form for folkemord, der først blev vendt af præsident Putin. Det havde ført til

² Jeffrey Sachs var økonomisk rådgiver til Rusland i begyndelsen af 1990'erne. – Inden for økonomi referer chokterapi til den pludselige ophævelse af pris- og valutakontrol, ophævelse af statsstøtte og omgående handelsliberalisering i et land, og som sædvanligvis også omfatter storstilet privatisering af tidligere statsejede aktiver.(-red.)

fænomenet med »oligarker«, folk, der lige pludselig blev milliardærer, uden at arbejde for det.

Det samme problem eksisterer nu for Afrika. Og afrikanerne er meget klare: De siger, at hele denne EU-politik med at gå ind for privat investering i infrastruktur i Afrika, ikke vil fungere, fordi private investorer vil have profit, og de kerer sig ikke om Afrikas fremtid.

Dette er grunden til, at min mand (Lyndon LaRouche) for nylig har krævet en total implementering af en statslig kreditpolitik, en politik i Alexander Hamiltons tradition: Glass/Steagall, en (statslig) Nationalbank, et (statsligt) kreditsystem; og kun på denne måde kan Amerika integreres i indsatsen med den Nye Silkevej.³

Det, man må forstå, er, at der er visse områder inden for (national)økonomi, hvor private interesser ikke kan spille en nyttig rolle, fordi (disse områder) skaber en ramme for hele økonomien; og målestokken for infrastruktur er ikke blot de omkostninger, man investerer i det, eller den profit, man får ud af det, fra vejafgifts-kontrolsteder og andre sådanne midler; men at den sande værdi af infrastruktur derimod naturligvis er hele transformationen af industriens produktivitet, som muliggøres som resultat af arbejdskraftens produktive evne.

En politik for fremtiden

Det, vi taler om, er en fuldstændig ny, økonomisk platform, der defineres af et nyt, teknologisk niveau. Og på det nuværende tidspunkt må det absolut være højhastigheds-togsystemer, det må være svævetog (maglev), og hvad USA virkelig har brug for i betragtning af, at I kun har sølle 150 km højhastighedstog, et sted mellem New York og Boston, og de kører kun op til 150 km/t; det, USA har brug for, er omkring 40.000 miles af en kombination af maglev og højhastighedstog, der er integreret med urbane metrosystemer for at reducere den gennemsnitlige pendlertid, fra det nuværende omkring fire timer til 20 minutter.

Infrastrukturens effektivitet er så meget desto mere vigtig, jo mere udviklet, produktionsniveauet er. Så, for mange industrielle byområder, som New York, New Jersey, Philadelphia, San Francisco, Los Angeles eller Chicago, eller det større Detroit-område, eller Cleveland i staten Ohio, vil jeg foreslå, at man som model tager Beijing-Tianjin-Hebei-modellen, der efter planen skal forvandles til en super-by. Det hedder »Jing-Jin-Ji«-modellen, og skal efter planen omfatte 130 millioner borgere, skabe en ny, integreret by på mere end 212.000 km², integrere et system med lufthavne, hovedveje, højhastighedstog, maglev, metro, så det for alle mennesker ikke tager mere end 20 minutter at rejse fra hjemmet og til arbejdspladsen. Togene skal køre med 200-350 km/t.

Med hensyn til Beijing-Tianjin-Hebei-modellen har hver by sin specifikke rolle. Beijing skal fokusere på

teknologi og kultur; Tianjin skal være research-base for varefremstilling; Hebei vil få en kerne af mindre industrier. En lignende fremgangsmåde bør indføres for USA, hvor man både har en fornyelse af eksisterende byområder, hvor infrastrukturen er absolut øde og fuldstændig forfalden; men hvor man også skaber helt nye byer, videnskabsbyer, hvor centre for videnskabeligt og teknologisk samarbejde og internationale projekter vil være på dagsordenen.

Jeg tror, at det største problem er: Hæng ikke fast i de aktuelle problemer. Infrastrukturdiskussionen i New York, som vi har set i de seneste par dage; de har ikke en vision for fremtiden, endnu. De tænker på, hvordan man skal fikse LaGuardia Lufthavnen, de tager ikke med i deres overvejelser, at der kan komme befolkningstilvækst, eller økonomisk vækst, eller at, med et højhastigheds-togsystem sådan, som vi foreslår, ville lufthavnenes funktion blive helt anderledes – så det er måske ikke en god idé kun at fokusere på lufthavnen, men at man derimod bør begynde med et højhastigheds-togsystem som en del af et integreret infrastruktursystem.

Det, vi må gøre, er at se på hele dette spørgsmål ud fra synspunktet om fremtiden, ud fra standpunktet om et fuldstændig nyt paradigme for samarbejde blandt nationer. Vi må gå ud fra ideen om én menneskehed, om et fuldstændig nyt sæt af relationer blandt nationer, hvor nationer ikke bare søger deres egen interesse, men begynder med den andens interesse: Det var grundlaget for den Westfalske Fred, som udgjorde grundlaget for Folkeretten, og som nu udgør grundlaget for win-win-samarbejde. Så kan vi koncentrere os om menneskeheds fælles mål.

Hvad er så disse menneskeheds fælles mål? Vi kan finde helbredelseskure for sygdomme, der stadig i dag ikke kan kureres. Vi kan udvikle ideen om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer, når vi først begynder at tænke på den kommercielle anvendelse af termonuklear fusionskraft. Vi kan tænke på fordelene for alle nationer i fælles samarbejde inden for videnskabeligt og teknologisk samarbejde omkring rummet. Og vi kan forestille os mange, mange flere gennembrud, sådanne gennembrud, hvor vi endnu ikke engang ved, hvilke spørgsmål, vi skal stille: For det er den menneskelige kreativitet sande natur, at der ikke findes nogen grænser for, hvad mennesket kan opnå.

Vi befinder os stadigvæk i den menneskelige races udviklings barndom. Jeg mener, vi er meget heldige at leve og kunne forme fremtiden på dette tidspunkt; men jeg mener, at det mest afgørende aspekt for, at hele dette perspektiv skal lykkes, er: Få det amerikansk-kinesiske samarbejde om de Nye Silkevej til at fungere i den umiddelbart forestående periode.

³ Zepp-LaRouche refererer her til Lyndon LaRouches »Fire Love til USA's Omgående Redning«, fra 2014. <http://schillerinstitut.dk/si/category/nyheder/alle-kategorier/oekonomi/larouches-fire-love-feature/>